

Η ΚΡΥΦΗ ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΙΑΣΤΗ-ΣΙΡΙΑΛ ΚΙΛΕΡ

Έγινε και η δίκη του κατά συρροή βιαστή και δολοφόνου οικιακών εργατριών στην Κύπρο, αποφασίστηκε και η καταδίκη του σε ισόβια. Καταδίκη; Όχι ακριβώς. Ο ελληνοκύπριος στρατιωτικός Ν. Μεταξάς κάθε άλλο παρά καταδικάστηκε στις συνειδήσεις των ταξικά όμοιών του. Εξυμνήθηκε από μεγάλη μερίδα του Τύπου ως «ιδιοφυής-ψυχοπαθής βιαστής». Καταξιώθηκε από εγκληματολόγους που βρήκαν στο πρόσωπό του μια ενδιαφέρουσα «μελέτη περίπτωσης». Και ο ίδιος τίμησε το επιστημονικό τους ενδιαφέρον, αφού, όπως υποστήριξε στην απολογία του, «θέτω τον εαυτό μου στη διάθεση μιας ενδελεχούς μελέτης, έτσι ώστε με τη βοήθεια των επιστημόνων» να... βρεθεί το συμπέρασμα για τις αιτίες των αποτρόπαιων πράξεών του.

Ένα και μόνο συμπέρασμα υπάρχει για τον Νίκο Μεταξά και αυτό είναι το όριο στο οποίο φτάνει ο μισογυνισμός των μεσαίων και ανώτερων στρωμάτων, η περιφρόνηση που θρέφουν για τα κατώτερα στρώματα και η αλαζονεία του ταξικού-κοινωνικού στάτους. Ένα όριο με το οποίο πολλοί φλερτάρουν και λίγοι το λμούν, φοβούμενοι τις συνέπειες. «Τη σκότωση κατά τη διάρκεια του σεξ, γιατί ένιωθα ωραία». «Τη σκότωση κατά την ερωτική πράξη, γιατί εκείνη θύμωσε που τη βιντεοσκοπούσα». «Σκότωση τις κόρες τους, για να τις λυτρώσω απ' το ότι οι μητέρες τους τις εξέδιδαν», υποστήριξε ο εγωιστής, βιτσιόζος, τιμωρός Ν. Μεταξάς. Είναι άραγε ο πρώτος που σκέφτεται έτσι; Είναι ο μόνος που αντλεί ηδονή από την επιβολή σε όσες θεωρεί δούλες του; Είναι πρωτοφανής η γνώμη του ότι οι γυναίκες των κατώτερων στρωμάτων δεν είναι «σωστές μάνες»; Είναι ο μοναδικός στα χρονικά που εκδικήθηκε κάποια που του αντιστάθηκε; Ή μήπως είναι ο πρώτος που βιντεοσκόπησε αυθαίρετα το σεξ;

Δεν υπάρχει κανένα «μοναδικό» συμπέρασμα για τον Ν. Μεταξά. Πολύ απλά, σκεφτόταν και δρούσε ακριβώς όπως σκέφτονται και δρουν τόσο άλλοι, ευυπόληπτοι, καταξιωμένοι, ένστολοι ή μη, που απολαμβάνουν τα ταξικά προνόμια τους, πόσο μάλλον σε κοινωνίες που έχουν οργανώσει θεσμικά τον ρατσισμό και την υποτίμηση των πολυεθνικών εργατών και εργατριών.

Είναι ακριβώς η συγγένεια των απόψεων του Ν. Μεταξά με τόσους άλλους ταξικά ομοίους του, αυτή που αναγνωρίζεται διαχρονικά. Ο Ν. Μεταξάς εξυμνήθηκε ως ιδιοφυής, ψυχοπαθής βιαστής κι αυτό δεν συμβαίνει για πρώτη

Μεταξάς και Παπαχρόνης ποζάρουν εν στολή και με το απαραίτητο ύφος. Θα τολμούσαμε να πούμε ότι αν και πέρασαν κοντά 40 χρόνια, τα πρότυπα των αρένων της λευκής μεσαίας τάξης δεν άλλαξαν και πολύ.

φορά στην ιστορία. Το ίδιο προφίλ φιλοτεχνήθηκε για τον Κυριάκο Παπαχρόνη –έφεδρο των Λοκ- μέσα στη δεκαετία του 1980, το ίδιο προφίλ κατασκευάστηκε για ανάλογες περιστάσεις σίριαλ κίλερς στο εξωτερικό. Δεν είναι ανεξήγητη αυτή η κρυφή γοητεία που κτίζεται πίσω από κάθε ευυπόληπτο βιαστή και κατά συρροή δολοφόνο. Είναι προϊόν του θαυμασμού που έχουν οι ανώτερες τάξεις για τον εαυτό τους, ως προσωπικότητες «πολύπλοκες», «ανεξιχνίαστες», «τρομερές», «δυσερμήνευτες» και «μη εύκολα κατατάξιμες». Ετούτη η εικόνα αυτοθαυμασμού βρίσκεται στον αντίποδα εκείνης που φιλοτεχνείται για τα κατώτερα στρώματα. Οι «μαύροι» βιαστές είναι απλοϊκοί στα κίνητρά τους: «σεξουαλικά πεινασμένοι», «ζωώδεις» ή «εκ φύσεως βίαιοι» και «αχαλίνωτοι». Οι «μαύρες» γυναίκες είναι «εύκολες», «παθητικές», «αφελείς», «υποτακτικές» και πάντοτε «κακές κι ανεύθυνες μανάδες».

Πολλοί λοιπόν θέλουν να μελετήσουν τους Παπαχρόνηδες και Μεταξάδες. Πίσω από αυτό το θερμό ενδιαφέρον, φωλιάζει η αλαζονική ιδέα ότι οι πράξεις τους είναι γοητευτικά «μοναδικές», σε πλήρη αντίθεση με τα κίνητρα που αποδίδονται στους εγκληματίες των κατώτερων στρωμάτων, τα οποία θεωρούνται εύκολα, ερμηνεύσιμα και πάντοτε προβλέψιμα.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ ΤΥΡΑΝΝΙΑ ΤΟΥ ΓΕΓΟΝΟΤΟΣ

Η είδηση του θανάτου της Αρμενίας αποκλειστικής νοσοκόμας Γκαϊανέ Κασαρτζιάν έσκασε στην αίθρια κατά τ' άλλα καλοκαιρινή προεκλογική περίοδο όπως σκάνε τέτοιου είδους ειδήσεις: σαν κεραυνός. Και για άλλη μια φορά αντιμετωπίστηκε όπως οι κεραυνοί, δηλαδή σαν ένα στιγμιαίο συμβάν. Δίχως παρελθόν, δίχως ιστορία.

Το (ομολογουμένως σκατόψυχο) σχόλιο της Athens Voice αποδείχτηκε πολύ βολικό για διάφορους. Πρώτα-πρώτα τα στελέχη του Σύριζα εστίασαν στο σχόλιο της Athens Voice, καταγγέλλοντας όπως και στην υπόθεση της δολοφονίας του Ζακ Κωστόπουλου, τον «κοινωνικό κανιβαλισμό». Αυτό ανέφεραν η τότε υπουργός Εργασίας Αχτσιόγλου και ο τότε αν. υπουργός Υγείας Πολάκης. Μέχρι και ο διοικητής του νοσοκομείου της Νίκαιας, Θ. Γεωργόπουλος ξεσπάθωσε ενάντια στα «ρατσιστικά και φασιστικά φερέφωνα της νουδού».¹ Αλλά δεν ήταν μόνο οι υπουργοί και οι διοικητές νοσοκομείων που χειρίστηκαν το ζήτημα έτσι. Το βρίσιμο στην Athens Voice ήταν εύκολο και τσάμπα, γι' αυτό και μονοπώλησε τη γνώμη των περισσότερων αριστερών. Δεν απαιτούσε καμία ιστορική μνήμη, καμία εργασία.

Γιατί για να ασχοληθεί κανείς στα σοβαρά με το ζήτημα δεν αρκεί η καταδίκη των ρατσιστικών σχολίων μιας κωλοφυλλάδας. Μια αποκλειστική νοσοκόμα που δολοφονείται κυνηγημένη δεν αποτελεί στιγμιαίο συμβάν και δεν γίνεται να γίνει αντιληπτή με όρους «μεμονωμένου περιστατικού». Ας πούμε, πότε αποφασίστηκε ότι στην ελληνική κοινωνία τα νοσοκομεία θα παραιτηθούν από την παροχή υπηρεσιών φροντίδας, κάνοντάς την outsourcing κι όποιος δεν έχει να πληρώσει κακό του κεφαλιού του; Πότε αποφασίστηκε ότι αυτές οι υπηρεσίες θα ανατεθούν σε εργολάβους που θα διαχειρίζονται «αποκλειστικές νοσοκομείες» κι ότι θα υπάρχουν «νόμιμες» και «παράνομες» αποκλειστικές; Πότε αποφασίστηκε ότι στα νοσοκομεία θα μπουν εταιρίες σεκιούριτι ως υπεύθυνες για τις αποκλειστικές που βρίσκονται σε καθεστώς παρανομίας; Πότε αποφασίστηκε με ποιους τρόπους θα διεξάγεται η διαχείριση αυτής της παρανομίας; Όλα αυτά είναι ερωτήματα που δεν απασχόλησαν κανέναν ούτε μετά τον θάνατο της Κασαρτζιάν, πόσο μάλλον πριν. Αντίθετα, τα βέλη της κριτικής έπεσαν μόνο στην Athens Voice.

Είναι χάρη σ' αυτή την τρανταχτή τυραννία του γεγονότος, χάρη σ' αυτή την

